

DIALOG DIREKT #80

Moralisk upprustning

Kära vänner!

"Du skall inte ta det personligt!" Denna kommentar hördes flera gånger under helgens samling. Det gällde att inte ta kritik på fel sätt. Tanken var god, men inte hjälpte den mig när jag blev utsatt för kritik. Jag hade lett ett möte som fick en stökig inledning. Efteråt blev jag beskyldd för att ha varit alltför vag. Jag tog det väldigt personligt och kände mig mycket sårad.

Det var dock inte den andra personens fel. Det var min stolthet som var sårad. Jag var besviken på mig själv att jag inte var bättre än så. Besvikelsen blev ännu större när jag märkte att jag inte heller kunde ta kritiken bättre än så. Aldrig mer, tänkte jag då, skall jag utsätta mig för denna situation igen.

Vi är sårbara och vi sårar lätt varandra. Det krävs nog ett starkt psyke för att "inte ta det personligt". Eller så krävs det ett stort självförtroende. Som mobbad invandrare lider jag av ett mycket dåligt självförtroende. Andra har säkert dåligt självförtroende av andra orsaker. Vi har det gemensamt att vi tar det personligt när vi inte borde. När man öppnar sitt skal för att kommunicera med andra på det djupaste planet, då kan ens själ få näring. Men det händer också lätt att tanklösa kommentarer tar djupt och sårar. Och sedan stänger vi vårt skal för att inte riskera att såras igen. Därmed stänger vi även ute möjligheten till kommunikation på det djupa planet.

Det är inte alltid lätt att leva.

En vän påpekade att eftersom denna mötesform har stor andlig kraft så sätter de onda makterna också in mycken energi just då. Det finns säkert en motpol till den Helige Ande och kampen mellan ont och gott är hård. Skulle världen se ut som den gör om den

Helige Ande hade fritt spelrum på det andliga planet? Hur ofta har inte jag varit redskap för det onda med något som jag sagt eller gjort.

Raskt över till den rikliga brevskörden. *Philip T-B* inleder.

Käre Antero,

Jag har inte deltagit i "D.D.s" dialog så mycket mest på grund av svårigheten med att skriva på svenska, men jag vill säga att jag verkligen har uppskattat all den tid och tanke du har lagt i den - och din uthållighet!

Jag var tacksam för denna månadens böneämne. Jag tror att det är nyckeln till väldigt mycket. Men jag tror att det finns någonting annat som vi behöver be för lika mycket också i samband och jämsides med den andliga dimensionen som vi tycks ha tappat bort. Det är en vision. En vision är inte något man kan kräva fram genom diskussion. Det är inte någonting man kan konstruera. Den kommer inte till genom möten eller arbetsgrupper. Och, minst av allt, den är inte född ur projekt. Och projekt utan vision är tomma. (Jag vågar säga att för mig har "Alnäs" blivit ett projekt utan vision och jag tror att det är den största anledningen till att vi vändas inför dess framtid.)

En vision är given. Den kan bli given till en enskild person eller flera, men det är Gud som ger den och när Han gör det så vet alla om att den kommer från honom och elden fyller och sprids.

Jag håller helt med dig om behovet av en ny andlig dimension i MRA's liv i Sverige - men först och främst i mitt eget! - men jag skulle vilja sätta bredvid det behovet av en ny gemensam vision som böneämne. Det gäller både Alnäs och dess eventuella efterträdare men det gäller också vårt liv som gemenskap - med eller utan ett "Alnäs" - och våra liv som individer.

Månadens böneämne

- Den etiska kommittén och för en naturlig kontakt med ledamöterna.
- Att vi skall bli givna en ny gemensam vision.

Slut på predikan!

Philip Tyndale-Biscoe.

Per Olsson sände ett urklipp från *Dagen*, 9 maj.

Familjen försonades vid dödsbädden.

Håkan Cronsioe, en färgstark profil i svensk kristenhet, har gått ur tiden. Han var en nytänkande och inspirerande kulturpersonlighet, banbrytande inom kristen film.

(Hans fru) **Anna-Greta** och döttrarna **Ingela** och **Eva** är samlade dagen efter hans död, och de lyser av tacksamhet över den sista tiden med Håkan. Det vilar ingen mörk sorg över dem. De är förundrade över att det har känts så högtidligt. Men det handlar inte bara om lättnad över att Håkan slipper lida mer, hans kropp orkade inte längre, utan det ljusa kommer ur en känsla av försoning, upprättelse och återförening. Något de fick uppleva under de sista månaderna innan han dog. ”Han har under de sista månaderna pratat ut och gjort upp med alla människor. Alla, inklusive oss barn”, säger Ingela.

Både Ingela och Eva berättar om hur de uttryckte en del beska sanningar till sin pappa för ett par år sedan. Det var i desperation och förtvivlan över att de upplevde sig inte ha blivit riktigt sedda som barn. Det var ord som de nästan ångrade när de var sagda, men som blev grunden för en ömsesidig utvecklingsprocess. ”Han tog emot det jag sade!” säger Eva förundrad.

För Ingela berättade Håkan: ”Du förstår, Eva och jag hade en riktig kollision. Hon skrev ett så argt brev till mig. Och det var så bra.”

Ingela och Eva förundras över kraften i denna försoning, hur detta lagt grunden för en ny trygghet, kreativitet och frihet hos dem. ”Vi har nu upplevt verkligheten i Jesusordet att sanningen ska göra oss fria”, säger Eva. ”Vi kunde inte helt och hållet tala sanning tidigare.”

”Han utvecklades till det som var hans riktiga och ursprungliga jag”, säger Eva. ”När det överflödiga efter hand skalades bort, blev det just det som var Håkan själv som blev kvar!”

Det blev en beskrivning som stämmer med Anna-Gretas bild. Hon håller med om att det inte alltid har varit så lätt att leva runt den starka personligheten Håkan. ”Det är jobbigt att städa omkring en tornado”, som Eva uttrycker det. ”Att se hur pappa har kunnat utvecklas och mogna som människa ända in i det sista, har för mig varit ett fantastiskt bevis på Guds och människans möjligheter. Liksom hur hans tro har hållit hela vägen, ända in i döden. Det har varit ett mycket vackert slut, pappa blev alltmer äkta! Håkans tyngdpunkt har hela livet legat på det extroverta och han har haft ett väl tilltaget Ego. Men under den sista tiden har han utvecklat sitt inre.”

Eva tror att det är hans öppenhet och odogmatiska hållning som är hemligheten. Han har alltid varit beredd att omvärdera och tänka nytt, han levde efter sin maxim: ”vänta dig alltid det oväntade”.

”Den som är låst och ängsligt vakar över sin övertygelse, hamnar lätt i kramp och inre oro. I öppenheten ligger möjligheten till försoning.” Det är också här hon ser hemligheten till det vackra slutet för Håkan.

”På kvällen sade Håkan till sköterskan: ‘Nu skall jag dö, nu är jag uppkopplad, men det blir inte i kväll’”, berättar Anna-Greta och ler förtjust över hans sätt att uttrycka sig.

”Dagen därpå var vi alla tre samlade runt hans säng. Då ville han vända sig på sidan, till sin favoritställning. Sedan frågade vi om det var något han ville säga. ‘Godnatt!’ sade han och somnade in, utan en rossling ens. Det var en högtidsstund!”

Anders Tiger, Dagen

Jag tänker tillbaka till min kontakt med Cronsioes under inspelningen av filmen om Peter Wieselgren. Jag var ansvarig för ljudinspelningen och jag hade mina duster med Håkan när det gällde kraven för ett bra ljud.

För honom var ju bilden det primära. Vi var ett stort gäng som hade några arbetsamma men roliga sommarveckor ihop, då för 20 år sedan.

Brita Dessen sände att annat urklipp från **Dagen**, 9 april. Det gäller den etiska kommittén som skall "granska värderingar inför år 2000". Jag citerar något ur artikeln.

Lars Engqvist, integrationsminister, leder arbetet. "Vi skall lyfta fram en debatt om vilka grundläggande värden vi ska bevara inför tusenårsskiftet", säger han. Direktiven är att koncentrera diskussionen till frågor om demokrati, människors lika värde, fördelning och miljö. Särskilt barn och ungdom skall dras in i samtalen. Forskning och konstnärligt skapande skall stimuleras.

Maria Leissner, före folkpartiledaren, säger. "Det finns ett värderingsvakuum. De som står för normer och värderingar har närmast betraktats som avvikande. Jag tror normer hjälper människor."

Ärkebiskop **KG Hammer** företräder kyrkan. Kommittéledamöter är också: **Anders Wijkman**, **Henning Mankell**, författare, **Pelle Ehn**, IT-professor, **Aysegül Sungur**, konsult, **Agneta Fagerström**, filmregissör, **Camilla Lundgren**, metallarbetare, **Sven-Erik Lidman**, professor i idéhistoria, **Solveig Hagselius**, folkbildare från ABF och **Maria Masucci**, docent i tumörbiologi. Ytterligare tre-fyra ledamöter skall utses. Kommittén ska arbeta till april år 2000 och har en budget på flera tiotals miljoner kronor. Pengarna skall användas till att initiera forskningsprojekt.

Cina Rönn, Dagen

Har vi något forskningsprojekt att bidra med eller föreslå?

Falun98-05-16

Kära Antero!

Du skrev i sista DD att det inte inkommit något brev med bidrag från läsekretsen till nya DD. Du skrev ner Dina egna tankar. De var värdefulla. Hjärtligt tack för ditt arbete som redaktör för DD! Jag tycker att denna publikation är mycket värdefull. Där kan personer få föra fram tankar och idéer och få kontakt med vänner som bor på olika platser.

MRA behöver får kontakt med nya människor.

Jag har sysslat mycket med idrott. När jag gick på Tekniska högskolan i början av 1940-talet valdes

jag till idrottsförtroendeman och arrangerade tävlingar av olika slag. Jag var med i Akademiska roddföreningen. 1941 vann mitt roddarlag nollerodden. Nollor kallas elever på Tekniska högskolan innan de blivit upptagna i respektive sektioner. Lantmätarnas sektion kallades för L-sektionen, elektrikerna för E-sektionen. I nollerodden deltog elever som börjat på olika högskolor. Vi rodde på Brunnsviken. Tävlingssträckan var en kilometer. I varje heat tävlade två båtar. Jag rodde stroke, vilket innebär att jag var den roddare som satt längst bak i båten. Det var viktigt att alla fyra roddarna höll samma takt. Längst bak i båten satt coachen som skulle heja på roddarna och inspirera till största möjliga kraftinsats. Som medtävlade hade vi ett lag från STUTIS, dvs veterinärhögskolan. Vår båt låg jämsides ända till en brygga nedanför Haga slott. Från bryggan till mål var det 100 meter. Vid bryggan brukade lantmätarna sätta in slutspurten. Vår coach hette **Svante von Sydow**. Vid Haga brygga ropade han hånfullt till mig: Hör du Brömsen! Sitter du i båten och slöar? Mitt roddarlag hade kämpat för allt vad vi var värda för att ro ifrån stutisarna men inte lyckats. När jag hörde Svante von Sydows hånfulla uttalande blev jag arg. Adrenalinet rann till i kroppen, och vi kom en meter före stutisarna i mål. Detta blev ett kul idrottsminne!

Jag har föreslagit att en kyrkbåt inköptes till Alnäs. Jag har en skolkamrat som heter **Gösta Hanses**. Han bor vid Österdalälven i Tibble by, c:a tre km nedströms Leksands Noret. Han har varit chef för byggandet av telestationer i många länder i LM Erikssons regi. I söderhavet såg han att infödingar hyrde ut kanoter till turister som betalade en slant för att de fick paddla. När Gösta Hanses blev pensionär, flyttade han hem till Tibble by och startade kyrkbåtsrodd i samarbete med bl.a. hotell i Siljansbygden. Att ro kyrkbåt blev mycket populärt. Avgiften var 15 kr. Den roddare som ville få ett diplom som ett dokument på att han rott kyrkbåt fick betala 30 kr. Gösta Hanses har berättat att byamännen fått in 250000, 200000 och 150000 kr på kyrkbåtsrodd olika år. För pengarna har byamännen byggt en stor fin bystuga vid Österdalälven utan att behöva låna pengar.

Jag tänkte på Krusses (Nikita Chrusjtjev, regeringschef i Sovjet, 1958 - 64. Red) statsbesök i Sverige. Då träffade han **Tage Erlander** på Harpsund. Krusse rodde en eka och Erlander satt baktill i ekan och samtalade med Krusse. Den

händelsen glömde nog aldrig de två statsmännen.

På liknande sätt skulle det bli något unikt att minnas, om besökande på Alnäs finge ro kyrkbåt. För några år sedan läste jag i en tidning att 11000 flickor sprungit den sk tjejmilen i Stockholm. Det är stort intresse för att motionera i Sverige.

Alnäs ligger idealiskt vid Djurgården. Där skulle kunna arrangeras Alnäs-loppet vår och höst. Idrottsungdom skulle kunna få veta vad MRA innebär.

Under många år har Rut och jag fått nyhetsbrev från Alnäs. Viktig och intressant information. Jag har varit med på många MRA-samlingar med värdefull behållning. Många MRA-are arbetar för Caux och reser dit på sommarkonferenser. Man jag anser att det är nödvändigt att ordna konferenser sommartid för folk som inte kan eller har råd att resa till Caux. Alla organisationer som jag känner till ordnar sommarkonferenser för att inspirera deltagarna och fatta beslut samt vinna nya anhängare.

Det ordnas många värdefulla och inspirerande träffar på Alnäs, som vi får inbjudan till. Många gånger har jag önskat att få vara med. Men det är ett ekonomiskt problem att åka till Alnäs dit det är ca 25 mil. Bodde vi i Norrland eller i södra Sverige skulle kostnaderna för en resa till Alnäs kunna bli större än för oss som bor i Falun.

Jag har legat över på Alnäs några gånger. Bra rum och god gemenskap. Men det borde finnas flera gästrum på Alnäs. Måste man bo på hotell blir det dyrt. Möjligheterna att bo i privata hem borde utökas.

Mitt förslag är att Alnäs bygges ut med flera gästrum och omklädningsrum för idrottsfolk. Ordna med ritningar och kostnadsberäkning. Åk till stiftsgården i Rättvik och se hur MRA-aren **Nils-Hugo Ahlstedt** och hans hustru Gunnel var med och byggde en stor kursgård med möjlighet till ungdomsläger och retreat-samlingar.

Jag har tidigare i brev till Dig framfört förslaget att be personer, som sökt leva efter de fyra absoluterna, att skriva ner sina erfarenheter. Dessa skulle kunna refereras i Dialog Direkt, om innehållet bedömdes lämpligt. Berättelserna kunde arkiveras på Alnäs och bli stoff till någon framtida bok om MRA.

För många år sedan var jag med på en minneshög-tid efter **Lille-Bror Söderlund** i Leksands kyrka.

Den ordnades av journalister, sångare och musikanter. Då talade **Barbro Alfving**, den berömda signaturen Bang i Dagens Nyheter. Hon sa ungefär så här: "Sångare, musikanter, konstnärer och journalister är ofta känsliga människor. Har någon gjort något som du tycker är bra, så skriv eller ring eller säg din uppskattning av vad du fått höra eller se. Detta budskap har alltsedan den minneshög-tiden i Leksands kyrka varit en livsmelodi i mig. När **Paul Gundersen** gett ut sin bok Tusen Vingar, ringde jag honom och tackade för att han skrivit denna intressanta och värdefulla bok. Jag har recenserat den i Falukuriren och Svenska Journalen.

Jag fick ett brev från Paul Gundersen, där han omtalade att boken håller på att översättas till engelska. För något år sedan var det en bra MRA-samling på Dömle stiftsgård i Värmland. Någon sade till mig att hela världen hade bett för samlingen. Därför var det inte underligt att samlingen blev bra. På liknande sätt borde hela världen be att boken Tusen vingar blir läst av många.
Hjärtliga hälsningar

Rut och Folke Bröms

Var finns byamännen som kan förverkliga Folkes idéer?

Nästa DD kommer kommer i augusti. Ha det bra i sommar!

Antero